

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Még nem!

Ezt a két szócskát hallom felcsendülni, most mikor megint egy új advent kezdődik. Vajjon volna-e szükség új karácsonyra, nagy-
péntekre, húsvétra, ha minden rendben volna! Ránézek a szántatlan magyar mezőkre s dörögni kezd bennem a két szó: Még nem! Ezek még nem hallottak semmit arról, Akire nézve teremtettek mindennek. Ezeket még senki nem állította meg az útjukon: „Mit használ valakinek, ha az egész világot megnyeri is, de az Ő lelkében kárt vall.” Még nem! Olyanná lesz bennem e szózat, mint egy éles segélykiáltás. Nem az ő ajkukról. Hisz ők még nem tudják, hogy miben vannak. Még nem! Ez a hang felülről jön. Onnét, ahol öröm van a léha, az istelenségében megátalkodott, életundorban az öngyilkosság küszöbére jutott bűnös ember megtérésén. Hallottak ezek már sok mindentről. A Tutenkamen sírjától a rádióig, a legújabb sporteseményektől, a legbotrányosabb házasságtörésig, a vallással való üzérkedéstől az egyéni felelősség tagadásáig. Csak erről nem hallottak még, hogy valaki tényleg úgy szereti őket, hogy lejön a földre s meghal értük a Golgothán.

Élém jönnek azután a lelkek, akik már hallottak minderről. Lelkipásztoraik, vagy hozzátartozóik unalomig beszéltek nekik a széles útról s szoros kapuról. De meg nem mozdultak még. Hadd legyen ezeknek is ádventjük! Alázkodjunk meg a magunk mulasztása, emberi erőlködése és sok beszédünket meghazudtoló viselkedésünk alatt. Vigyünk eléjük új bizonyágtételeket! Nem a tegnapi szedett mannából, hanem a ma frissen lehullóból. Ne csak arra gondoljunk, amit ők még nem tettek meg, hanem arra, amit még mi nem! Elsiet az adventi szózat olyanokhoz is, akik úgy képzelik, hogy elég sok jót tettek s egykedvűen közelegnek haláluk napja felé. „Még nem mehetsz így nyugodtan, ha még nem törtél össze bűneid alatt s nem fogadtad el törlésükre a Keresztől sűrű cseppekben alácsorgó vért.”

Még nem! Mind sottogóbbá válik e két szó. Azokat keresi, akik már elfogadták az adventi királyt. Térdeiket naponta meghajtják. De még nagyon sok az emberi bennük. A szeretetlenség és önteltség.

Most már csak magam hallom az adventi szózat sottogását. „Az Úr még nem készült el veled sem.” Fejemet lehajtom s így szólok: „Uram, hadd kíséressen ez a két szó ez új adventen! Hiszen e két szóban más három szócska biztat: „De majd igen!” G. A.

„Egy gyermek születik nekünk.”

Ésaiás 9:6.

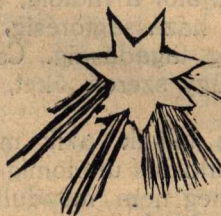
Mint nagy örömhírt, a szabadításnak boldogító hírét hangoztatja ezt a próféta. Egy gyermek fog születni, akinek születése nem csak egy családnak hoz örömet, hanem az egész népnek öröme leszen. Annak a népnek, amely most sötétségben ül, világosságává lesz, azok számára, akik a halál árnyékának földében lakoznak, életet hoz. Adventi híradás!

Az adventi híradásnak, az Ő eljövele, örömhírének sötét felhőkön, a szenvedések, a bűnök, a hitlenség nehéz felhőin kellett keresztültörnie. Semmi más nem törhette ezeket keresztül, semmi más nem árasztathatott fényt a sötét világba, csak a Megváltó földre jövele. De Ő eljött s az Ő dicső alakjának fénye azóta előttünk jár, Lelkének ereje itt munkál közöttünk s érezzük, tudjuk, tapasztaljuk, hogy megnyitotta előttünk az utat az Atya szívéhez.

De ezt érezni, tudni, tapasztalni csak azok tudják, akik a saját életök sötét felhőin, szenvedéseiken, bűneiken, hitlenségükön is engedték keresztültörni azt a világosságot, amely ma már nem csak a betlehemi jászolból, hanem a golgotai keresztről is reánk árad. „Egy gyermek született nekünk” — ez még csak a kezdete az ígéret beteljesülésének; „a mi bűneinkért halálra adatott” ez a súlypontja, ez a szíve-gyökere a beteljesült ígéretnak: „feltámasztatott a mi megigazulásunkért”, ez a boldogító befejezése, a koronája.

Advent van újra, jön a gyermek. Várd a gyermeket, fogadd a szívedbe, de ne csak mint gyermeket, hanem mint érted megfeszített, érted meghalt Megváltót, mint érted feltámadt, érted élő Urat és Királyt.

Vargha Gyuláné.

Nikodémus.

Egy kép van előttem. A hold fehér, kísérteties fénye megvilágít két férfi alakot. Vajon mi hozta össze őket a késő éjszakában? Az egyik alakot rögtön megismerem. Asztalnál ül, felső teste előre hajol, két keze összekulcsolva. Szeme a vele szemben ülő férfira van szegezve. Néz rá komolyan, elgondolkozva. Szemből, homlokáról csodálatos fény árad. Az Úr Jézus az! — A má-

sik kissé oldalra néz, szeme kerüli az Úr tekintetét. Várja, hogy mit hall és mégis fél tőle. Valami űzte, hajtotta ki a sötét, hideg éjszakába. Nem hagyta aludni. Számára nem csendes az éjszaka. Tele van kérdésekkel, gondolatokkal: „Mimódon lehetségesek ezek?” — kérdi.

Az Úr ránéz szeretettel, részvétellel, sajnálattal. „Te Izrael tanítója vagy és nem tudod ezeket?”

Sajnálja tudatlanságáért, de nemcsak azért, hanem mert belelát Nikodémus lelkébe, tudja azt is, hogy miért ment éjjel hozzá. Fél az emberektől, az emberek ítéletétől, véleményétől. Nemcsak sajnálja, hanem szereti is és elmondja a világ leghatalmasabb prédikációját, azt, amiben benne van minden, amihez egy szót sem kell hozzá tenned és mégis te lehetsz a világ legboldogabb, legszabadabb embere: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ján. 3:16. És Nikodémus mégis ott ül, szeme még mindig a messzeségbe révedez. Hallja az Urat és mégsem lesz szabad és boldog? Nem fejezheti be az Irás úgy a történetet, mint a bűnös nőét, mint a 12 év óta szenvedő asszonyét, mint a bélpoklosét? Nem mondhatja az Úr neki azt, ami olyan csodálatos befejezést ad azoknak a történeteknek? Nem mondhatja azt, hogy „eredj el békességgel.” Miért?

Teljes feleletet erre az Irás nem ad, de az Irással a kezünkben és az Úr szavával szívünkben mégis megtalálhatjuk azt. Nikodémus, az éjszakai látogató, nem merete napfényre vinni, az emberek előtt feltárni azt, amit sejtett, amit hallott. Nem mert bizonyosságot tenni az Úrról, nem merete megmondani farizeus társainak azt, hogy ő megtalálta az egyedül üdvözítő Krisztust, az ő személyes Megváltóját. Nem történt meg életében a Pál fordulás. Azt nem olvasuk róla, hogy úgy ment el, mint a gazdag ifjú, megszomorodva az ő lelkében, de azt sem, hogy úgy, mint Zakeus, vagy a látóvá lett vak. Az Úr szava felzaklatta szívét, ott volt benne a tör, de a teljes boldogságot nem találta meg. Éjjel ment az Urhoz és az éjszakában is maradt. Látta maga előtt a napfényt, az Úr világosságát teljes tündöklésében és

mégis megelégedett a hold beteges fényével.

Mégegyszer szól róla az Irás János 7:50-ben, amikor megkockáztat egy kérdést felvetni, de itt sem halljuk hogy színt vallana igazán az Úr mellett.

Milyen szomorú az utolsó találkozásunk Nikodémussal! Együtt vannak arimathiai Józseffel, a másikkal, aki szintén „Jézus tanítványa vala, de csak titokban” (Ján. 19:38) és megadják az utolsó tisztességet az Ur holttestének. Óh milyen nehéz lehet az ilyen találkozás. Amit az élővel szemben elmulasztottunk, a halottnál nem hozhatjuk helyre. Találkozása volt az élő Megváltóval, de ő elmulasztotta a nagy alkalmat, amely kínálkozott a számára. Vajjon hivatkozhatik-e majd egyszer az ítélszék előtt erre a „jó” cselekedetére. Nem fogja-e az Úr számon kérni tőle azt, amit látott és még sem látott, hallott és még sem hallott? És nem fogja-e kérni tőle azokat, akiknek elmondhatta volna azt, amit hallott?

Dr. F. M. d. ft.

„Jól van, Uram!”

Oly jól esik kinézni az ablakon. A természetnek is az az alap hangja, mint a mi szívünké: gyász, elválás... Őszi szél fujdogál, széles szárnyán sárga falevél látogat be hozzám s beszél elmúlt viruló életről. A lélek szellője is hozza árját az emlékeknek arról, aki a mienk volt, enyém volt és elment.

Enyém volt, — óh ennek csodálatos bizonyosságát vettem. Elmondom, hiszen a visszaverődő fény is melegíthet!

Nehéz szívvel kopogtattam kis szobája ajtaján s ott bent azután mindent elmondhattam. Hamar kitűnt, hogy hol van a baj és bölcsesége és szeretete odasegítet

a mindent befedező, gyógyító vér alá. Végül együtt imádkoztunk. Imája közben hangos, ismétlődő kopogtatással sürgette valaki a „szabad”-ot és engem egészen nyugtalanná tett. A sürgető elvesztette türelmét és visszavonult. Amikor felálltunk térdeinkről, első dolgom volt, hogy a kopogtatást szóvá tegyem. Csodálkozásomra Kedves Anyám semmit sem hallott belőle. Egész lényét az én dolgom foglalkoztatták, teljes odaadással imádkozott értem.

Most haza ment, de síron és koporsón túl odatekintek, ahová ment, ahová mindig mutatott. Arra gondolok, hogyha így imádkozott itt, mennyivel dicsőségesebben teheti ezt ott, ahol színről-színre látja Őt, Megváltó Urunkat.

Künn felhők közül kiragyog a nap és aranyos pompában úszik a táj. Benn az Úr szerelme tör át bánatot s a drága sírra odatehetem a megvigasztalt szív virágját: „Jól van, Uram!” Jel. 16:7.

S. E. d. t.

Rubinsteint,

a híres zongoraművész megkérdezte valaki, hogy szüksége van-e neki is arra, hogy mindennap gyakoroljon. Így felelt: „Ha csak egy napig is nem gyakorolok, rögtön észreveszem. Ha két napig nem gyakorolnék, akkor már a barátaim is maghallanák. Ha pedig három napig nem gyakorolnék, akkor már a publikum is észrevenné!”

Hány keresztyén van így! Megszüntek mindannap új életerőt magukhoz venni. Ez először rejtve marad kifelé. Azután már észrevette a közvetlen környezetük, hogy valami megváltozott bennük. És végül nyilvánvalóvá lesz az esés, ha Isten kegyelméből idejében észre nem térnek.

A Célnál.

Óh jól tudom, látni fogom majd
A mennyei drága hazát,
S megértem az útát, a bút-bajt,
Min Jézusom itt vezet át.

Ott lábaim már sose lelnék
Sem szük, se sötét utakat,
Csak áldom az égi kegyelmet,
És hűn szerető Uramat.

Szerelme erősb a halálnál,
Vérző sebe hirdeti ezt,
Szívem nyugalomra talált már,
Mebékítő lett a kereszt.

S ha visz kezed szélbe, veszélybe,
Csillagtan éjbe ha von,
Te mennyei seregek vezére,
Hűn örököl útaimon.

Hallgatsz a sóhajra keserve,
Fájdalmaimat csillapítod,
Míg fenn örömeidet zengve,
Meglátom dicső alakod.

Ford. Vargha Gyuláné.

Az éjjeli misszió berlini munkájából.

Az éjjeli menedékház — írja egy testvér, aki az éjjeli misszióban dolgozik — szükséges kiegészítését képezi a misszió munkájának. Milyen különböző elemek kerülnek itt össze. — Egy fiatal lány, aki orfeumszínésznő lett és most vágyódik vissza a szüleikhez. Megkapja az útiköltséget kölcsönképen és boldogan megy haza. Látunk egy jó családból származó nőt, középiskolai tanár leánya, aki az iszákosság áldozata lett, mellette egy nemesi család utolsó sarja, egy asszony, aki morfinista. Az utcai csavargónő mellett egy zongoristanő, aki moziban játszik és az állásnélküli cselédleány mellett a cirkuszi lovarnő. Ott beszélnek egymással a gyakorlott zsebtolvajnő és a gazdájá-

tól megszökött javítósnövendék. Kétségbeesetten lépi át némelyik a küszöbünket és örvendezve megy el, nem is sejtjük, hogy az a fiatal lány, aki minket éjjel a menházba kísért, megtöltött revolvert hozott magával, csak akkor tudjuk meg, amikor mielőtt elmegy, leteszi elének az asztalra. — Beszélhetnék arról a földbirtokosnőről, aki egész vagyonát eltékozolta és most boldog, hogy porcellánfestéssel keresheti meg a kenyerét. Vagy arról a fiatal lányról, akit az apja nem engedett diakonisszának és most mélyen a bűnbe és nyomorúságba süllyedt. Barátnője egy tizenöt éves lány, akit már 23-szor kaptak rajta különböző bűntényeken és most csak úgy tudja szétrombolni idegeit megfélemezni, ha naponta 45 cigarettát szív el. De jó megtapasztalni, hogy ezeknek a nyomorultaknak is szól Isten Igéje, hogy: „Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.”

Sok ellensége is van az éjjeli misszionának. A következőket közöljük egy német lap közleményéből. „Miért zavarják azokat, akik szórakozást keresnek a nagyvilág örömeiben? Engedni kell őket, élvezzék a nagyváros életét. Egész napi munka után megérdemlik, hogy szórakozzanak, ha még oly felületes is az a szórakozás.”

Ez is egy álláspont, de nem a mentő-szeretet álláspontja. Ezt az álláspontot csak azok foglalhatják el, akik csak villanyfényben látják az életet és csak a selyemruhát látják és a kacagást hallják. Óh, ha látnák ezek az emberek a vérző szívet is a vidám álarc és külső fény mögött, úgy ahogy a miszionárius látja, akkor mindjárt másképen gondolkoznának. Mi nem tehetünk mást, mint engedelmeskedni annak az Igének, hogy:

„Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam.” Lukács 14:23.

És így továbbra is meg fogja zavarni az éjjeli misszió a tréfát és örömet, az erkölcsstelen tréfát, amelynek emberi lélek az ára és a hamis örömet, amely csak fájalmat és szenvedést szül.

Engedd el!

Nem hallottatok sohasem arról az emberről, aki egy este eltevédt és azt gondolta, hogy egy szakadék szélére jutott és nagy veszélyben forog? Hogy le ne zuhanjon a mélységbe, belekapaszkodott egy gyenge korhadt fa törzsébe. Meg volt róla győződve, hogyha elereszti támaszát, lezuhan és egy sziklán összezúzza magát. Ott csüngött verejtékező homlokkal, fájó kezeivel görcsösen szorítva a fát. Kétségbeesett helyzetében peréről-percre gyengült, míg végre ereje elfogyott és elengedte a támaszt. Mi történt? Alig fél méterrel alatta puha mohával bevont föld volt, melyen elterülve nyugodtan pihent reggelig.

Igy gondolkoznak sokan a sötét bizonytalanságban tévedezve. Azt gondolják, hogyha bűneiket bevallják, akkor Isten büntető szigora vár rájuk. Félnék a bizonytalan reménységet, amelybe kapaszkodnak elengedni. Felesleges félelem. Csak az Úr Jézusba kapaszkodjál és semmi másba! Ne a saját érdemedbe, a saját imádságodba, a saját érzelmeidbe kapaszkodjál. Engedd el mindent, engedd el! Puha és biztos helyre fogsz esni. Jézus Krisztus az Ő szeretetével, az Ő szent vérének az erejével készíti el számodra a nyugalmat és békességet. Ne bízzál a magad erejében, essél az Úr

karjaiba és majd meglátod, hogy Ő nem utasít el. Te volnál az első, aki hiába menne Hozzá. Ha Ő elutasít, akkor ráérsz még kétségbe esni, de ez nem fog sohasem bekövetkezni, mert Ő elfogadja a bűnösöket. Hozzá még soha sem ment senkisésem hiában.

ZSIDÓMISSZIÓ

Barátságos szó.

Egy barátságos szónak néha ki- számíthatatlan értéke van. Ennek jellemzésére a következő történetet közli a Zionsfreund :

Amikor Zinzendorf gróf Marienburgban tartózkodott egy barátjánál, találkozott egyszer egy Ábrahám nevű öreg rabbinussal. A gróf barátságosan kezét nyújtott és így szólt: „Igen szép ékes korona a vénség.” (Péld. 16:31.) Látom ősz hajáról és szemének kifejezéséről, hogy sok belső és külső élettapasztalatra tekint vissza. „Legyünk barátok Ábrahám. Izsák és Jákob Istenének nevében.” — Sohasem hallott az öreg zsidó ilyen barátságos szót keresztény ember ajkáról. „Átkozott zsidó” volt a megszólítás, amit leginkább hallhatott. Ajka megremegett, szeme könnybe borúlt a barátságos megszólításra.

„Látom, hogy mi megértjük egymást” — mondta a gróf és ezzel meg volt kötve a barátság. A gróf ezután felkereste a rabbinust egyszerű otthonában, evett az asztalánál. Egyszer, mikor együtt sétáltak, megoldódott az öreg zsidó nyelve is. „Az én öreg szívem várja a napfelkeltét” mondotta, „Beteg vagyok, anélkül, hogy tudnám, mi bajom van. Valami után vágyódom, anélkül, hogy tudnám, mi után. Ugy érzem, mintha valaki üldözne, kergetne, pedig, ha keresem az üldözőt,

nem találok mást, mint az én öreg, bűnös szívemet.” Ekkor azután a gróf hirdetni kezdte neki az Evangéliumot. Elvezette őt a golgothai kereszthez és beszélt arról a kimondhatatlan szeretetről, amely az Ur Jézust lehozta mi hozzánk. Mindig melegebb lett Zinzendorf gróf hangja, miközben a Megváltóról beszélt és elmondta az öreg zsidónak, hogy az Ur mit tett értünk, hogy szenvedett keresztalált, hogy mindazok, akik hisznek Istenben, Isten gyermekei lehessenek.

Az öreg rabbinus figyelmesen, de vegyes érzések közt hallgatta a lelkes evangélizátort. Sírt és kezeit tördelte. Séta közben egy dombtetőre érték, ahol egy kápolna állott. A felkelő nap sugarai bearanyozták a keresztet. „Látja Ábrahám” — mondta a gróf — „a kegyelem jele, Isten adja magának. A felkelő nap be- ragyogja mennyei fénnel. Higyjen abban, Akinek a vérét ősei kiontották, hogy az a vér tisztára moshassa minden bűnétől és megtalálhassa lelke üdvösségét.” — „Igy van” felelt a rabbinus és miközben új, eddig nem ismert, csodálatos világosság áradt be a lelkébe, így szólt: „Áldassék az Ur szent neve, hogy könyörült rajtam!”

Milyen hálás lehetett Zinzendorf gróf, amikor ezeket a szavakat hallotta a tiszteletreméltó, öreg rabbinus ajkáról. A zsidó nép egy gyermeke borúlt le hittel a keresztnél.

Isten sokszor egy köszönést is felhasználhat, hogy nagy dolgokat vigyen véghez.

Kérjük Istent, hogy áldására szolgálhassunk azoknak, akik környezetünkben vannak.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Dec. 1. Máté 21: 1—9. Róm. 13: 11-14. Luk. 1: 66-79. Zsid. 10: 19—25. A hívó ember számára minden egyes nap nyereség, mert közelebb viszi őt mennyei örökségének teljes átvételéhez. De csak akkor nyereség, ha nem az időben halad egy nappal előre, hanem a növekedésben is, ha levelén mindazt, ami a sötétség birodalmához tartozik, felöltözi a világosság fegyverzetét, ha nem a festnek szolgál, hanem a léleknek. Csak a világosságban járó kereszténynek vehetik át csorbítatlanul az örökséget, nemcsak a tiszból való megmentést, hanem a koronát is.

Dec. 2. Zsolt 142. Jel. 1: 1—8. A hét gyülekezet, amelyekhez János elviszi az Úr Jézus üzenetét, abban az időben valóságos létező hét gyülekezet volt, de egyúttal minden időkre szóló példázatos képe is a különböző kegyelmi ajándékokat nyert, de különböző bűnökben is leledző gyülekezetek. Az üzenetnek ez az első része, melyet maga János intéz a gyülekezetekhez, mindegyiknek egyformán szól akkor is és szól ma is. Az Úr szeretete által megmentett, vérben megmosott lelkeknek szól az Ő eljövételéről szóló üzenet, hogy várják Őt elkészülve, engedjék, hogy az Úr teljesen elvégezhesse rajtuk megkezdett munkáját s tehesse őket királyokká és papokká Isten országában.

Dec. 3. Jer. 1: 1—10. Jel. 1: 9—20. Mint ahogy Pál apostolnak is maga a feltámadott és mennybe ment Jézus adta át ott a damaskusi úton a megbízatást az egész világ evangélizálására, úgy itt is maga az Úr jelenik meg Pathmos szigetén János apostol előtt, hogy reábizsa az utolsó időkre, az Ő újra való eljövételére vonatkozó üzeneteit, ismereteit. Ő az Alfa és az Omega, az Első és az Utolsó a Kezdet és a Vég. Mint ahogy Ővele kezdődött Isten országa itt a földön, Ővele is fogja nyerni teljes befejezését. Számoljunk evvel mindnyájan és figyeljünk az üzenetekre.

Dec. 4. Jer. 1: 11—19. Jel. 2: 1—7. Mennyi sok elismerni valót talál az Úr az efézusbeli gyülekezetben? És mégis föl-emeli dorgáló szavát, mert elhagyta az első szeretetet. Milyen lehetett az az első szeretet, amely többet ért az Úrért való fáradozásnál, a békéltetésnél, a gonoszok ellen való harcnál? Bizonyára az, hogy az efézusbeliek meglankadtak az Úr eljövételének várásában. Mivel az erre vonatkozó ígért nem teljesedett be hama-

rosan, megszüntek ezt folyvást szem előtt tartani, s így aztán sok minden becsúszott az életökbe, ami nem talált volna helyet benne, ha minden órában várták volna az Urat. Nem ez é a baja a mai gyülekezeteknek is?

Dec. 5. Jer. 2: 1—13. Jel. 2: 8—11. A szmi nabeli gyülekezetben csak dicsérni valót talál az Úr. A világ szemei előtt szegények, nyomorúságosak, megvetettek, de az Úr szemeiben kedvesek és drágák. Sok szenvedés közt élnek s még többre van kilátásuk, de az Úr bízik mindvégig való hűségökben s biztatja őket a koronával. Boldog szmirnabeli gyülekezet, bár akadna példának sok követője ma is!

Dec. 6. Jer. 4: 1—18. Jel. 2: 12—17. A Nikolaiták tanítása az volt, hogy a hit mellett nincs szükség a tiszta, erkölcsös életre, megmaradhat az ember a maga bűneiben, hiszen ugyanis kegyelmet kap. A Nikolaiták éppen ezért nem szakadtak el régi pogány szokásaiktól és bűneiktől, bár keresztényeknek vallották magukat. Nincs-e ma is sok ilyen névleges keresztény? S vajlon nem szól-e azoknak is a 16. vers fenyegetése? De aki a kísértetbe vivő környezet közt is győzedelmes tud lenni, annak pedig szól a 17. vers felséges ígérete.

Dec. 7. Jer. 4: 19—31. Mal. 4: 1—6. Az ótestamentomi néphez Mózeset és Illést küldötte Isten, az újtestamentomhoz Keresztelő Jánost, Jézus előhírnökét s utána magát az Úr Jézus Krisztust. Keresztelő János, az újtestamentom Illése a kegyelem befogadására igyekezett elkészíteni a szíveket. Ő volt az, aki a bűnbánat ekéjével haogatta föl az emberi szívet kemény talaját, hogy az eljövendő magvető belévelhesse a jó magot. Keresztelő Jánosnak ma is meg van a maga feladata, az, hogy ma is reámutasson Arra, Aki önála nagyobb, akiben nem a törvény, hanem a kegyelem jelent meg, amely által betölthetjük a törvényt.

Dec. 8. Luk. 21: 25-36. Róm. 15: 4-13. Luk. 17: 20-30. II. Pét. 1: 3-11. Isten igazsága jut kifejezésre abban, hogy a zsidó népnek tett ígértét beváltotta s elküldötte hozzá a Szabadítót. De Isten ennél is tovább ment. Nem csak igazságát tette nyilvánvalóvá, hanem irgalmasságát is. A szabadítás nemcsak a zsidóknak szól, hanem a pogányoknak is, s nem csak azoknak, akik még ma is tényleg pogányok, hanem

azoknak is, akik bár névleg hozzátartoznak valamely keresztyén egyházhhoz, megtéretlen szívökkel még tulajdonképpen a pogánysághoz tartoznak. Ezeknek is szabadtásra van szükségük, hitre, reménységre, békességre. S mindezt felajánlja a nagy Szabadító. Ki ragadja meg a szabadtást?

Dec. 9. Zsolt. 143. Jel. 2:18—29. A legkomolyabb, leghívőbb gyülekezetekben és egyházakban is megtalálja a sátán a maga eszközeit, akiket igyekszik felhasználni az Isten gyermekeinek tétútra vezetésére és megrontására. Pergamumban a Nikolaiták, Thiatirában Jézabel a sátánnak ezek a készsleges eszközei. S az Úr egy ideig nem vet gátat ezek munkájának. Hadd próbáltassék ki az övéinek hűsége. Az arany is a tűzben próbáltatik ki és tisztítottatik meg. A győzedelmek megkapják a maguk jutalmát, a hűtelének a maguk büntetését. De a legkeményebb büntetés a csábítókat, a Jézabeleket éri utól. Az Úr, aki a szívek és vesék vizsgálója, mindnyájunkról tudja, hogy hová tartozunk s igazságosan fog itélni fölöttünk.

Dec. 10. Jer. 18. Jel. 3:1—6. Egyik legnagyobb veszedelme a keresztyén egyháztagoknak az, ha azt tartják róluk, hogy élnek, holott még meg vannak halva a magok bűneiben, mert nem tértek meg és nem nyertek bűnbocsánatot. Prédikálás, sürgés-forgás a látható egyházban és annak dolgaiban, nem mindig azonos az étellel. A cselekedetek nem *teljesek*, mert nem az Isten Szent Lelke által megújított élet tala-jából fakadnak. Térj meg — hangzik az ilyen lelkek felé az Úr szava — s öltözd föl azt a fehér ruhát, melyet Jézus szerzett meg számodra a Golgo'hán!

Dec. 11. Jer. 19. Jel. 3:7—13. A legboldogtóbbr elismerést, a legbátoritóbbr biztatást, a legfelségesebb ígéreteket a filadelfiai gyülekezet kapja. Ereje kevés, mert az erő az Uré, így hát az Ur erejével él s ez által tud beketűrő, hűséges és győzedelmes lenni. De nincs is mit félnie: az Úr szereti s keresztül segíti a legnehezebb megpróbáltatásokon is. A korona biztosítva van számára. Oszloppá lesz Isten templomában, oszloppá, amelynek hordozó ereje van. Vágyol-e ehhez a gyülekezethez tartozni?

Dec. 12. Jer. 20:7—18. Jel. 3:14-22. A milyen vonzó Filadelfia, olyan elretentő Laodicea. De a milyen kevés ma is a filadelfiai lélek, olyan sok a laodiceai. A lágylegség, a kétfelé sántikálás, a gerinctelenség ma is a legjellemzőbb tulaj-

donságai az úgynevezett keresztyéneknek. Egy kis vallásosság, egy kis szertartásoskodás, egy kis jótékony egyleteskedés, ezek azok a rongyak, amelyekkel lelkők meztelenségét eltakarni igyekeznek. Oh bár megnyithatná Jézus az Ő szemgyógyító írájával az ilyen szegény vakoknak a szemeit! Bár hallanák meg a kopogtatást szívöknek ajtaján, s nyitnák meg azt az Úr előtt!

Dec. 13. Jer. 22:1—9. Jel. 4. János átvette a hét gyülekezetnek küldött üzenetet, s most abban a dicsőségben részesül, hogy lélekben elragadtatik a mennybe s meglátja ott azokat, amelyeknek ezután kell elkövetkezniök. Isten jelenik meg előtte a maga dicsőségében, körülötte a 24 vén és a négy lelkes állat, a már a dicsőségbe vonult lelkek és gyülekezetek képviselői, akik mind leborúlnak a királyiszek előtt és Istennek adnak dicsőséget.

Dec. 14. Jer. 23:1—8. És. 40:1—8. Igazi ádventi szózat ez. Az Úr jön, várjátok, készítsétek útját, menjetek elébe. A proféta jövendölése beteljesült, az ige testté lett, az Úr eljött. Mit hirdessünk a mostani adventben? Elsősorban azt, hogy az Úr jön, jön lélekben tehozzád, várd Őt, nyisd meg előtte a szívedet, fogadd be! Másodszorban azt, hogy az Úr jön, jön ismét szemmeláthatólag, de nem szolgálai formában, hanem dicsőségben, s meg fogják Őt látni mindenek. Némelyek örömujjongással, mások rémülettel. Az örövendzők azok lesznek, akik Őt már hittel szívökbe fogadták. Te ezek közt vagy-e?

Dec. 15. Máté 11:2-10. I. Kor. 4:1-5. Máté 3:1—11. II. Tim. 4:5—8. Az bizonyos, hogy az embernek a hite cselekedeteiből lesz nyilvánvalóvá. De a cselekedetek megítélésében csalódhatunk. Sokszor több hitet látnak bennök, mint amennyi igazában van, sokszor kevesebbet. Vigyázzunk hát az ítélettel, még a magunk megítélésénél is. A szívek titkait teljesen csak az Úr ismeri, bízik tehát Őreá az ítéletet. Az örökkévalóságban majd minden napvilágra jő. Boldog, akit ez a tudat nem félelemmel, hanem alázatos örömmel és békességgel tölt el.

Va gha Gyuláné.

„Imé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok és ő én velem.”

Jel. 3, 20.